

ΜΟΜΟΛΟ

15-4-1989

Γελάει το μόμολο κι αισθάνεται σπουδαίο.

Του χάιδεψε τ' αυτί τ' αφεντικό
και ξεπατώθηκε στα γέλια, το γελοίο.

Ευτυχισμένο χύνεται παντού,
τους συναδέλφους του δαγκώνει,
τ' αυτιά και την ουρά κουνά,
και γλύφεται απ' τα αίματα, μπροστά του.

Καραγκιοζάκι δύστυχο, που τα σκαλιά, δυο-δυο,
για να σε δει και να σ' ακούσει, τ' ανεβαίνεις.
Ξεχνάς τα φώτα της σκηνης, εκείνος τα κρατά,
κι ίσκιος θολός κι ανούσιος, στα χέρια του,
φιγούρα του θεάτρου μοιάζεις.

Πειθαρχημένο ζωντανό, που κωλοτούμπες
και τσαλίμια, σαν την αρκούδα, κάνεις.
Μέσ' το μυαλό σου, σκουριασμένος ο χαλκάς
τ' αφεντικού και δεν τολμάς να τον πειράξεις.
Κακόμοιρε, θα 'θελα να 'ξερα, σαν μένεις μόνος
τις νυχτιές, δακρύζεις τάχα;
Ή πέφτεις και ήσυχος κοιμάσαι;